

κτύλους αίματώσας, ταῖς ἀρεσίμοις ἡμῖν βασιλικῶς ὑπογράψαι φιλανθρωπευσάμενος, μή παρίδης ἡμᾶς κινδυνεύοντας, καὶ πάλιν τῆν σου διάστασιν· ἄλλ' οἰκτείρησον μόνε μακροθύμει, τὸν ἐν περιστάσει λαόν σου, καὶ ἀνάστηθι, πολέμησον τοὺς πολεμοῦντας ἡμᾶς, ὡς Παντοδύναμος.

****

Ἐρωσά σε, ἡ Κτίσις ἄπασα, ἐπὶ σταυροῦ γυμνὸν κρεμάμενον, τὸν Δημοουργὸν καὶ Κτίστην τῶν πάντων, ἡλλοιοῦτο φόβῳ, καὶ ἐποδύρετο· ὁ ἥλιος δὲ τὸ φῶς συνέστελλε, καὶ ἡ γῆ ἐκυμαίνεται· πέτραι δὲ ἐσχίζοντο, καὶ ναοὺ φαιδρότης διεροῖγγυτο· νεκροὶ ἐξανίσταντο ἐκ μνημάτων, καὶ Ἄγγέλων αἱ δυνάμεις, ἐξίσταντο λέγουσαι· Ὡ τοῦ θαύματος! ὁ Κριτὴς κρίνεται, καὶ πάσχει θέλων, διὰ τὴν τοῦ κόσμου σωτηρίαν καὶ ἀνάπλασιν.

****

Ὅμμασι καὶ χεῖλεσιν ἀγνοῖς, ἀνακρούοντες μέλος ἀγαλλιᾶσσεως, τὸν τοῦ Κυρίου Σταυρόν, χαρῆ προσκνήσασμεν πιστοί, κροτοῦντες ἐν ἄσμασι.

****

Σήμερον γίνεται χαρὰ, ἐν Οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς, ὅτι τοῦ Σταυροῦ τὸ σημεῖον, Κόσμου ἐμφανίζεται, Σταυρὸς ὁ τρισμακάριστος· οὗτος γὰρ προτεθεὶς ἀναβλύζει, τοῖς προσκυνοῦσιν αὐτόν, χάριν ἀέναον.

****

Πληροῦται ἡ ἀσματογράφος φωνή προσκυνούμενη γὰρ ἰδοῦ, τῶν ἀχράντων ποδῶν σου, τὸ ὑποπόδιον, Παντοδύναμος, τὸν Σταυρόν σου τὸν σεπτόν, τὸ τριπόθητον ξύλον.

****

Τρεῖς σταυροὺς ἐπήξατο, ἐν Γολγοθᾷ ὁ Πιλάτος δύο τοῖς ληστεύσασιν, καὶ ἓνα τοῦ Ζωοδότου, ὃν εἶδεν ὁ Ἄδης, καὶ εἶπε τοῖς κάτω· Ὡ λειτουργοὶ μου καὶ δυνάμεις μου, τίς ὁ ἐμπήξας ἦλον τῆ καρδία μου; ξυλὴν με λόγχῃ ἐκέντησεν ἄφνω, καὶ διαρρήσομαι τὰ ἔνδον μου πονῶ, τὴν κοιλίαν μου ἄλγῳ, τὰ αἰσθητήριά μου· μαιμάσσει τὸ πνεῦμά μου, καὶ ἀναγκάζομαι ἐξερεῦξασθαι τὸν Ἄδάμ, καὶ τοὺς ἐξ Ἄδαμ, ξύλω δοθέντας μοι· ξύλου γὰρ τούτους εἰσάγει, πάλιν εἰς τὸν Παράδεισον.

****

Τὸ πάντων Προφητῶν πολυώνυμον, σὺ ὑπάρχεις κήρυγμα· πύλη γὰρ Θεοῦ, στάμνος χρυσοῦ, γῆ ἁγία ἐδείχθης, Παρθένε θεόνυμφε, κηῦσασα ἐν σαρκί, Ἰησοῦν τὸν Χριστόν, τῶν Πατέρων Θεόν, καὶ ὑπερένδοξον.

****

Ταῦτη τῆ ἡμέρα, μυρίζει τὰ μύρα, τῆς θείας μυροθήκης, τὸ ζωομάρτυρον ξύλον, ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ· ὀσφρανθόμεν τὴν αὐτοῦ θεοπνευ-

στου ὀσμῆς, αὐτὸν προσκυνοῦντες, πιστῶς, εἰς τοὺς αἰῶνας.

****

Ἐν ὕμνοις σιοιτάτω, πάντα τὰ ξύλα τοῦ δρυμοῦ, τὸ ὀμόνυμον ξύλον, τοῦ Σταυροῦ θεωροῦμενα, κατασπαζόμενον σήμερον· οὐ ὁ Χριστὸς ὑψωσε τὴν κέραν, ὡς προφητεῖαι ὁ Θεὸς Δαυὶδ.

****

Ἐκκλησίας ἐδραῖωμα, βασιλέων κραταιώμα, μοναζόντων καύχημα, καὶ διάσωσμα, σὺ εἰ Σταυρὲ πανσεβάσμε· διὸ προσκυνοῦντές σε, καὶ καρδίας καὶ ψυχᾶς, φωτιζόμεθα σήμερον, θεία χάριτι, τοῦ ἐν σοὶ προσπαγέντος, καὶ τὸ κράτος τοῦ δολίου καθελόντος, καὶ τὴν ἀρὰν ἀφανίσαντος.

****

Σήμερον ὁ Δεσπότης τῆς κτίσεως, καὶ Κύριος τῆς δόξης, τῷ Σταυρῷ προστήγγνται, καὶ τὴν πλευρὰν κεντάται· χολῆς καὶ δῆλους γεύεται, ὁ γλυκασμὸς τῆς Ἐκκλησίας· στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιβάλλεται, ὁ καλύπτων Οὐρανὸν τοῖς νέφεσιν· χλαῖναν ἐνδύεται χλεῦθης καὶ ραπίζεται πηλίνῃ χειρὶ, ὁ τῆ χειρὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον· τὸν νότον φραγγελοῦται, ὁ περιβάλλων τὸν Οὐρανὸν ἐν νεφέλαις· ἐμπτυσμοὺς καὶ μάστιγας δέχεται, ὀνειδισμοὺς καὶ κολαφισμοὺς, καὶ πάντα ὑπομένει, δι' ἐμὲ τὸν κατὰκρίτον, ὁ Λυτρωτὴς μου καὶ Θεός, ἵνα σώσῃ Κόσμον ἐκ πλάνης, ὡς εὐσπλαχνος.

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗ ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠΕΡΤΙΜΟΥ ΚΡΑΣΟΠΑΤΕΡΟΣ ΠΕΤΡΟΥ ΤΟΥ ΖΥΦΟΜΟΥΣΤΟΥ

Καὶ πάλιν νὰ ἐγένετον ὁ οὐρανὸς καράβιν καὶ αἱ νεφέλαι ἄρμενον, τιμόνιν τὸ φρεγγᾶριν, καραβοκώρης ἄνεμοι καὶ ναῦται οἱ ἀστέρες, καὶ νὰ τὸν ἔκρουε σεισμὸς καὶ νὰ πεφταν οἱ πῆροι, ὁ βοῦτζος νὰ ἐβρόντιζε καὶ ν' ἄστραπτεν ἡ κοῦπα, καὶ νὰ ποταμοφόριζεν ὁ ἄβολος ὁ οἶνος καὶ νὰ ἤλθεν εἰς τὸ στόμα μου ἡ ἄβυσσος ἐκείνη. (25—31)

Πιθάριν μου γλυκύτατον, λιθάριν λυχνιτάριν, πιθάριν μου ἐκλαμπρότατον, καλῶς ἱστορισμένο, τῆς λύτης ἢ παρηγοριᾶ καὶ τῆς χαρᾶς ἡ δόξα, αὐθεντικὸν τὸ σχῆμα σου, φιλόσοφος ἢ γνώμη. (48—54)

Τὸ μέλι πλατυστόμαχον καὶ ὀμφαλορανοίκτης, τὸ γάλα τιμπανόκοιλον καὶ στρόφος τῶν ἐντέρων, τὸ δὲ ἀκράτον τὸ κρασὶν τροφή, ἀθανασία. (61—61)

Ὁ μούστος ὀλοζώντανος πηδᾷ καὶ κοντοβήχει,
τὸ δὲ ἐλάδιν τὸ πτωχὸν κείτετ' ἀποθαμμένον.

(75—6)

Ἄν ἔπιναν οἱ ἄγγελοι κρασὶν ὥσπερ ἐμένα,
καὶ νὰ ἐκάθιζα ὁμοῦ μετὰ τῶν ἀρχιγγέλων,
εἰς ἑκατὸν νυχθήμερα ἤθελά τους μεθύσει.

(91—3)

Ἄν ἦτον ἀργυρόκουπα ὁ οὐρανὸς τὸν βλέπεις,
νὰ μὲ τὸν ἐγεμίζασι ἀσπρον κρασὶν ἀκράτον,
νὰ μ' ἔλεγαν: Δευτέρωσε καὶ πρόσεχε μὴν

πτύσης,
ἤθελα πεῖ ὅτι σώνει με, φοβοῦμαι μὴ μεθύσω.

(95—8)

Βροντῆ ἐγένετο φρικτῆ, ὁ οὐρανὸς ἐρράγη,
οἱ καταρράκται ἔρρευσαν ἀσπρον κρασὶν ἀκράτον.

Πάλιν ἐμετεβρόντησεν, ἡ γῆ διχῶς ἐρράγη,
καθαρογλυκοπίπερος ἀνέβαινε ὁ μούστος.

(110—3)

ΔΗΜΟΤΙΚΟ

Ἄχουμακάκο Θεωδωρή,
ποῦ 'σου λαλούδα στρογγυλὴ
καὶ δὲ ζὲ μίστριζε μιστοί,
τὸν ἠύρηκες τὸ μάστορη
καὶ τὸν καλὸ πελεκητῆ
καὶ ζὲ κάλοπελέκησε.

Μία Τετάρτη τὸ πρωτὸ
στό σπίτι ἔψηνα ψαμί
κι ἄκουσα μία ντουφεκιὰ
κι ἀμέσως τὸ κατάλαβα
τ' εἶναι δικὸς μου μπουλαμῆς
κι ἔτρεξ' ἀπ' ἀναγορητὰ
Στὸ δρόμο ποῦ ἐπάαινα
ἀπάντεσα τὸ Γιωργατζᾶ
κι εἶχε στὸν ὄμο του τὸ γκροῦ
καὶ τῆ λουριδ' ἀναοριχτὰ,
καὶ τοῦ 'πα καὶ τοῦ μίλησα:
«Ἐὔγιο ζου βρε παλληκαρά,

Γιῶργος Κεχαγιόγλου

1

Καρδιά ποῦ βαστᾷ
λέυκα ποῦ δὲ λυγίξει
ὦ, ἔλληγικέ.
Μικρὸς μακρινὸς μαδᾶς
τὰ δεκαοχτώ σου χρόνια.

2

Οἱ χαρταετοί:
πετοῦν στὴ Δευκωσία;
θέλουν νὰ μάθουν...
Ποῦ πᾶς; νησι εἶσαι, ἢ
ραγισμένον φρετζάνιν;

3

Θά 'χες ξεχάσει,
σὲ ζάλισεν ὁ ἥλιος,

σὺ τὴν ἐδίκωσες καλὰ
τὴ βέργα τὴ συματερῆ,
τὴν πονηρὴ σου τὴν καφῆ
πῶνα φακλάνα φανερῆ!»
Στ' ἄλῳνι μας ποῦ διήκα
ἠύρεκα τὸν πατέρα μου
καὶ ἐκυλιότα σὰ σφαχτὸ
ἀνάκατα μὲ τὸ μπουχό!

Ἔβγαλα τὸ τσεμπέρι μου
καὶ τοῦ 'δεσα τὴ μέση του
κι ἔσκιψα καὶ μὲ φίλησε
καὶ μοῦ 'πε καὶ μὲ μίλησε.:

—Ἄγορίκισο, ἔ Παρασκή,
ποῦ 'σα τὸ πρῶτο μου παιδί,
ἐπὶ νὰ ζαλωθεῖς τὸ γκροῦ,
νὰ πάρεις ὄρη καὶ βουνά,
νὰ κυνηγήσεις τὸ φονιά,
τὸ μοῦλο τῆς Γερακαριᾶς!»

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

(παραξενὶ παρομίαισι λογία γλυκοπιασμένα
μεσα στο στομα ταπεινοῦ λαρακιῶ σσαν & ἐ-
μενα.

& ο μορφονίος ἀναμεσα δινὶ & περὶν χαρὶ.
Ὅσαν τ' ἀβλάκι το γλίκο εἰς ἀνθίρι πεδιάδα
ποῦ τρεχὶ ἀφίνοντας δροσία & περνοντας μο-
σαδα.

σαν τουλουπανία οπου γιρουν καταπος θελί
ὁ ἀγέρας.

& οτ' ἀρχισε να το γεφθὶ ἀφίνι να τίς πεσί
& ἀδραχνὶ γίρου που γελουν χατῆ, μαντίλι
φρεσί.

τί πεταξε πολὶ μακριὰ & ἀρχισε το πεγνιδί.
χτιπο το μετοπο & λεο μαλὸ δυονίσιε που
ιχες...

χλίλυ γελουμενα τ' ἀνὶ & τρεμου τα γενακία
& αστραφαν μικρα λαμπρά τὰ μαργαριτα-
ρυνταρακία.

(1833)

* * *

5 TANKA

Τοῦ Κώστα Μόντη

τὸ καλοκαίρι
γι' αὐτὸ ἦσουν χαρούμενος...
κι οἱ πεμπτοφαλαγγίτες;

4

Θὰ πάρει καιρὸ
νὰ ξαναδεῖς τὸ βράδυ
ἄστρο τοῦ Αὐγούστου'
πολλοὶ τὸ λένε, μήτε
κληματαριά στοῦ Μόρφου...

5

Νὰ μείνει καιρὸς
γιὰ φύλλα στὸν ἄνεμο!...
τρεψε τὰ πόδια
ποῦ μοῦδιασαν στὶς νάρκες
ἀπ' τὴν Κερόνια ὁ ἥλιος!